

A Somogy Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság

3. Mf. 20.008/2011/4. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Somogy Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság dr. Kishonti Attila ügyvéd (...) által képviselt felperes neve és címe szám alatti lakos felperesnek - dr. Havasi Bence ügyvéd (...) által képviselt alperes neve és címe szám alatti alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetése iránt a Kaposvári Munkaügyi Bíróság előtt indult és ugyanott a 2010. november 15. napján kelt 2.M. 695/2009/29. számú ítélettel befejezett perében, az ítélet ellen az alperes által 30./ sorszám alatt benyújtott fellebbezés, valamint a felperes által Mf.2./ sorszám alatt benyújtott csatlakozó fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az első fokú bíróság ítéletét megváltoztatja az alábbiak szerint:

a felperes keresetét elutasítja; az általa kártérítés címén megfizetendő összeget 316.000,- (Háromszáztizenhatezer) Ft-ra felemeli.

Mellőzi az alperes perköltségben és illetékfizetésben történő marasztalását.

Egyebekben az első fokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt 150.000,- (Egyszázötvenezer) Ft össz-eljárási perköltséget.

A feljegyzett peri- és fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az első fokú bíróság megállapította, hogy az alperes 2009. december hó 1. napján kelt rendkívüli felmondása jogellenes, és a felperes munkaviszonya a jogellenességet megállapító határozat jogerőre emelkedésének napján szűnik meg.

Kötelezte az alperest a rendkívüli felmondás időpontjától az ítélet jogerőre emelkedéséig elmaradt munkabér, 2 havi végkielégítés, felmentési időre járó átlagkereset, 6 havi átlagkeresetnek megfelelő

átalánytérítés, továbbá 5 évi munkaviszony után járó félhavi átlagkeresetnek megfelelő törzsgárda jutalom megfizetésére.

Az ezt meghaladó felperesi keresetet elutasította.

Az alperesi viszontkeresetet csak részben találta alaposnak, és a felperest gondatlan károkozása miatt 1 havi átlagkeresetének megfelelő kártérítés megfizetésére kötelezte, csökkentve az összeget a már korábban e címen munkabéréből levont 50.000,- Ft-tal.

Az ítélete indokolásában megállapította, hogy szándékos felperesi károkozás nem történt, - ezért jogellenes a munkáltatói rendkívüli felmondás.

Az alperes fellebbezésében a felperes keresetének elutasítását, és viszontkeresete teljes körű helytadásával az alperesi marasztalás 316.000,- Ft-ra történő felemelését kérte.

Álláspontja szerint bizonyítást nyert, hogy a rendkívüli felmondás indoka valós és okszerű volt, ezért a munkáltatói felmondásra jogszerűen került sor. Szándékos károkozása folytán pedig a felperes az okozott kár teljes összegét köteles megfizetni.

A felperes csatlakozó fellebbezésében az elmaradt juttatások összegének felemelését kérte a 2010. január 1-től az alperesnél minden munkavállalóra általánosan végrehajtott 3,5 %-os béremelés alapján 140.947,- Ft átlagkereset figyelembevételével.

Továbbá 2009. december 2. napjától az ítélet jogerőre emelkedéséig havi 7.500,- Ft cafetéria juttatás megfizetését kérte.

Továbbá a viszontkereset teljes körű elutasítása mellett a kártérítés jogcímén tőle levont 50.000,- Ft megfizetésére, valamint valamennyi fenti összeg után késedelmi kamat megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az alperes fellebbezése alapos, míg a felperes csatlakozó fellebbezése alaptalan.

A perbeni munkáltatói rendkívüli felmondás indoka szerint a felperes munkaviszonyának megszüntetésére azért került sor, mert a felperes 2009. december 1-jén munkavégzése során szándékosan és tudatosan nagy összegű kárt okozott a munkáltatónak azzal, hogy ráütött az általa használt mérlegre, amely emiatt teljesen működésképtelenné vált.

Az első fokú bíróság széleskörű bizonyítási eljárást folytatott le, tanúkat hallgatott ki, iratokat szerzett be. Azonban a rendelkezésre álló bizonyítékok értékelése során a felperes keresetének és az alperes viszontkeresetének jogalapja körében több, az ügyben releváns bizonyíték értékelését alaptalanul mellőzte, ennek indokát sem adta, - illetve egyes bizonyítékokat téves indokolással hagyott figyelmen kívül.

A bizonyítékok okszerűtlen mérlegelése alapján téves jogkövetkeztetésre jutott, amikor azt állapította meg, hogy az alperes rendkívüli felmondása azért jogellenes, mivel nem történt szándékos károkozás.

A fizikai ráhatás és a sérülés tényét a felperes a peres eljárás során nem vitatta.

Személyes meghallgatása során maga adta elő, hogy miután a mérleg áru nélkül is 5 kg-ot mutatott, megpróbálta lenullázni, - miután ez nem sikerült, ráütött a kijelzőre. „Ettől az ütéstől a mérleg kijelzője elrepedt”. (4./ sz. jegyzőkönyv 5. oldal 1. bekezdés) Majd később kérdésre előadta, hogy „az nem nagy erejű ütés volt; a kijelző berepedt és középről sugárszerűen indultak el a repedések...” (4./ sz. jegyzőkönyv 6. oldal 7. bekezdés)

A felperes az esemény napján jelentésében is azt írta, hogy „a mérleget nem tudtam kinullázni, ekkor megnyomtam a mérleg kijelzőjét (enyhe ráütés), amitől nem lehetett volna baja. A kijelző mégis berepedt, ez részemről nem volt szándékos”.

Kiss György munkaügyi vezető az eset kivizsgálását követően eseményjelentő jegyzőkönyvet készített, melyben rögzítette, hogy a műszak kezdetén a felperes - miután a hibásan működő mérleget nem tudta kinullázni - „ráütött a tetejére, ennek hatására a mérleg kijelzője betörött, így az működésképtelen lett”. (2/F/4. melléklet)

Bosnyák Attila raktárvezető - aki a fenti jegyzőkönyvet tanúként írta alá - vallotta, hogy a jegyzőkönyv aláírását megelőzően a felperestől megkérdezték, hogy az események a jegyzőkönyvben rögzítettek szerint történtek-e, mire a felperes a jegyzőkönyvben foglaltakat elfogadta és azt aláírta.

Sz.Gy. - aki az eset szemtanúja volt - a bíróság előtti tanúvallomása során elmondta, hogy látta, hogy a felperes ráütött a mérlegre. Határozottan állította, hogy a felperes keze ökölbe volt zárva, az ütés után a mérleg kijelzője berepedezett középről, sugár irányban kifelé indulva és a számok eltűntek a kijelzőről. Előadta, hogy az esemény napján írt „jelentésében” azért írta, hogy a felperes „rákoppintott” a mérlegre, mert az adott pillanatban az jutott eszébe. (10./ számú jegyzőkönyv 4., 5. oldal)

B.J. karbantartási vezető - akinek a felperes jelentette az eseményt - tanú vallotta, hogy amikor odament a perbeli mérleg kijelzője be volt törve, „mégpedig akkora erővel ütöttek rá, hogy a folyadékkristályos kijelző elsötétült. Neki is azt mondta a felperes, hogy „ráütött” a mérlegre.

D.T. tanú az esetet nem látta, azonban műszakkezdés után a mérleget megtekintve ő is azt tapasztalta, hogy a kijelző üvege megrepedt és alatta a számok nem látszóttak.

Az első fokú bíróság tanúként kihallgatta az alperes mérlegeit szervizelő P.M. Kft. alkalmazottját, K.P.-t is, - azonban vallomása az ítélet indokolásában nem szerepel.

A 18./ sz. jegyzőkönyvben rögzített tanúvallomás szerint az eseményt követő pár órán belül a helyszínen megtekintette a mérleget. Láta, hogy a mérleg edzett ipari üvegből készült kijelzője volt betörve, és az alatta levő CPO panel is tönkrement a mérlegfejen.

Állítása szerint az edzett ipari üvegből készült kijelző kézzel történő u.n. „rákoppintástól” nem, - csak komoly mechanikai behatásra sérülhetett meg ilyen módon.

A tanú határozottan állította, hogy a bíróság által neki felmutatott, alperes által 17./ sorszám alatt csatolt fényképfelvételeken látható sérült mérlegek szerinti állapotban látta a perbeli mérleget.

A tanú vallomása szerint az érintett mérleg javítási költsége az iratokhoz csatolt, a tanú részére bemutatott számlában feltüntetett összeg volt. A sérült alkatrészt megjavítani nem lehetett, csak annak cseréjével tudták ismét működőképpé tenni.

Nem vitás, az eseményről készült jelentések, a fenti tanú vallomása, valamint a felperes személyes előadása alapján, hogy a perbeli napon a felperes a mérleg kijelzőjén sérülést okozott, melynek következtében a kijelző edzett ipari üvege megsérült, az alatta található folyadékkristályos kijelző pedig oly mértékben meghibásodott, hogy nem jelezte ki a számokat, - a mérleg működésképtelenné vált.

A fenti tanú vallomása szerint a perbeli mérlegen bekövetkezett sérülés csak erőteljes fizikai ráhatás következtében jöhetett létre.

Rámutat a másodfokú bíróság arra, hogy a rendelkezésre álló peradatokra, tanúvallomásokra, - és felperesi előadásra is figyelemmel - az alperes által két ízben is csatolt fényképfelvételeknek - melyek nem a perbeli mérleget ábrázolják - az első fokon eljáró bíróság a felperes vétkessége szempontjából indokolatlanul tulajdonított jelentőséget.

E körben okszerűtlenül zárta ki a bizonyítékok köréből és mellőzte B.J. tanúvallomását azzal az indokkal, hogy más tanú szerint a mérlegen nem olyan sérülés keletkezett, mint amilyen a becsatolt fényképfelvételeken látható és amely fényképekről az alperes is elismerte, hogy azokon nem a perbeli mérleg látható.

Hangsúlyozza a fellebbviteli bíróság, hogy K.P. tanú - más által nem cáfolt - vallomása szerint a neki felmutatott fényképeken látható sérülések hasonlóak voltak az általa a sérülés napján látott perbeli mérlegéhez. A tanú vallomásának azért van jelentősége, mert a szakember a sérülést követő

pár órán belül látta a perbeni mérleg állapotát, és a tapasztaltakról, a javítási lehetőségekről, a javítási költségösszeszerűségéről tett aggálytalan tanúvallomást.

Mindezek ellenére az első fokú bíróság a bizonyítékok egybevetése során K.P. tanúvallomására ki sem tért, - azt úgy rekesztette ki a bizonyítékok köréből, hogy ennek indokát sem adta.

A fentieket összegezve: a másodfokú bíróság megállapította, hogy a perbeli esemény során a felperes a rábízott munkaeszköz kijelzőjére ráütött, oly módon, hogy a mérleg edzett ipari üvegből készült alkatrésze annyira megsérült, hogy ezáltal az alatta lévő CPO panel is működésképtelenné vált.

A felperesi magatartás szándékossága - legalábbis - az eshetőleges szándék szintjén kétséget kizáróan megvalósult. Ugyanis, ha a felperes szándéka kifejezett károkozásra nem is irányult, a tudatának át kellett fognia, hogy tetteivel kárt okozhat, és annak esetleges bekövetkezésébe belenyugodott. (eventuális károkozás)

Gondatlanságról akkor lehetne szó, ha véletlenszerűen okozta volna a felperes a mérleg sérülését. Azonban a perbeni eset ilyen véletlen cselekménynek nem tekinthető, - ezt a felperes sem állította.

Az Mt. 96. §. /1/ bekezdés a) pontja és /3/ bekezdése, valamint az alperesnél hatályos kollektív szerződés IV. fejezet 6/1. pontja alapján a munkáltató rendkívüli felmondással élhet a munkavállaló szándékos rongálása, károkozása esetén.

A fent részletezettek alapján a másodfokú bíróság megállapította, hogy az alperes által közölt rendkívüli felmondás indoka valós, - ami okszerűen vezetett a felperes munkaviszonyának azonnali hatályú megszüntetéséhez. Ezért tévesen állapította meg a munkaügyi bíróság a rendkívüli felmondás jogellenességét.

Miután a felperes keresete alaptalan volt, ezért az Mt. 100. §-ában írt jogkövetkezmények alkalmazására sem tarthat igényt és alaptalan a munkaviszony megszűnésére tekintettel a cafetéria megfizetése iránti igénye is. A felperes munkaviszonya az alperes jogszerű felmondása következtében 2009. december hó 1. napján azonnali hatállyal megszűnt.

Mivel a felperes 2004. december 4. napjától állt az alperesnél munkaviszonyban, ezért a munkaviszony tartamára figyelemmel az 5 éves törzsgárda jutalomra sem jogosult.

Az Mt. 168. §-a alapján szándékos károkozás esetén a munkavállaló a teljes kárt köteles megtéríteni.

Mivel a felperes a kárt a fent kifejtettek alapján szándékosan okozta, a felmerült és alperes által a munkaviszony megszűntetésekor tőle kártérítés címén közvetlenül levont 50.000,- Ft-on felül 316.000,- Ft kártérítést köteles megfizetni az alperesnek, a becsatolt 366.000,- Ft összegű javítási számla és az annak indokoltságát bizonyító K.P. aggálytalan tanúvallomása alapján.

Ezért a másodfokú bíróság az első fokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §. /2/ bekezdése alapján megváltoztatta és a felperes keresetét elutasította, míg a kártérítés címén a felperest terhelő marasztalás összegét a fentiek szerint határozta meg. Továbbá mellőzte az alperesi munkáltató perköltségben és illeték megfizetésében történő marasztalását.

A Pp. 239. §. szerint alkalmazandó Pp. 78. §. /1/ bekezdése alapján kötelezte a pervesztes felperest az eredményes fellebbezése folytán pernyertes alperes javára az ügyvédi képvisletével kapcsolatban felmerülő össz-eljárási perköltsége megfizetésére. A perköltség összegét a 32/2003. (VIII. 23.) IM. sz. rendelet 3. §. /2/ bekezdés a) pontja, valamint /5/ bekezdése alapján állapította meg figyelembe véve a perértéket is (felperes 1 évi átlagkeresete, valamint a viszontkereset összege).

A feljegyzett fellebbezési eljárási illeték viselésével kapcsolatos rendelkezés a felperest a Pp. 359/A. §-a alapján megillető munkavállalói költségkedvezményen, továbbá a 6/1986. (VI. 26.) IM. rendelet 3. §. /1/ bekezdés f) pontján (tárgyi költségfeljegyzési jog), 13. §. /2/ bekezdésén és 14. §-án alapul.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az alperes a fellebbezésre - a tárgyi költségfeljegyzési jog ellenére - 7.000,- Ft illetéket lerótt. Ennek visszatérítését az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 79. §. /1/, /2/ bekezdése és 80. §. /1/ bekezdés f) pontja alapján az adóhatóságtól kérheti.

Kaposvár, 2011. március hó 25. napján

Kollárné

dr. Foglyos Zsuzsanna sk.
a tanács elnöke

dr. Vörös dr. Suri Olga sk.
előadó bíró

dr. Horváth M. Csaba sk.
bíró